

Jézus egy ideje már tanított és gyógyított. Sokan gyűltek köréje gyógyulást, tudást remélve, de Ő, emlékezve még a Sátán kísértéseire kiszemelt néhány erős legényt közülük és őket tanította. A legegyszerűbbekkel kezdte: a boldogsággal, a tiszta szív örömével, a szelíd-séggel, irgalommal és ezek feltételével: a belső világossággal, ami kifelé is láttatja azt, Aki világít. Láttá szemükön, hogy nem értik, és tudta, hogy nem is lesz egyszerű megérteniük, hiszen az értés nem adható át. Neki is beletartott vagy húsz évébe, mire átélhette a Jordánnál, hogy minden fordítva van, mint ahogy mondták és látszik.

Megpróbálta a törvényen keresztül, Mózes tanításán át is értésükre hozni, hisz az az életük alapja volt. Sorra vette a legismertebb parancsolatokat és sorra megfordította őket kívülről befelé. Az ítélet, ellenállás és az erőszak céltalanságára, a paráznság iránytévesztésére, a házastársi kapcsolat mindennapi emlékeztető jellegére, a beszéd forrásának felfedezésére tanította őket.

Próbálta megértetni velük a bennük lakó, de a hagyománytisztelet által mélyen eltemetett Apukát, aki csak arra vár, hogy felfedezzék magukban, megnyíljanak számára és engedjék az Ő világosságát megnyilvánulni a világban. Láttá, hogy nem hallják, ki beszél rajta keresztül, és nem látják azt sem, aki általa cselekszik. Nem látják a csodát még általa sem, nemhogy önmagukban. Őt, a názáreti Jézust istenítették és önmaguk körül forogtak, de ezt sem látták. Rámutatott sorra azokra a szokásaikra, melyek – elvonva figyelmüket – ezt a másféle látást akadályozzák. Közben várta, hogy különféle helyzetekbe hozva őket, a Lélek utat találjon hozzájuk, megismerhesse őket. Biztos volt sikerében, hiszen neki már sikerült, és a vágyat látta az ő szemükben is. Nem ő csinálta, de amikor a benne lévő feltételek megértek, magától „megnyílt az Ég” és megnyilvánult rajta keresztül Apuka, az ő Istene. Isten Lelke kicsírázott benne, fává növekedett és virágba borult. Teremni kezdett. Lehetséges ez? Igen. Lehetséges – gondolta, mert értette, átélte és minden porcikája örvendezett neki. Túlcordult a benne összegyűlt, felgyülemllett szeretet.

Máté hallgatta és minél többet volt vele, annál mélyebben érintette valami addig ismeretlen erő. Eszével nem értette. Érzelmét érintette és lassan átjárta, átformálta minden porcikáját: gondolkozását, akaratát és megnyilvánulásait is. De ez már később volt, akkor, amikor már az életét is átengedte ennek a hatásnak. Aztán jó harminc évre rá – talán kényszerűségből – megpróbált ennek a hatásnak az eredményéből, szavakon keresztül valamit megfogalmazni: *Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Apukátokat. (Mt 5,16) Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Apukátok tökéletes (Mt 5,48).*

Akkor már talán értette azt is, mit jelent ez a *ti igazságotok, ti világosságotok, ti tökéletességetek* és mit a *ti mennyei Apukátok*.

Farkas István, Budapest